

POSTANOWIENIE

Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego (...)

z dnia 24 października 2018 roku

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) w składzie:

Przewodniczący: r. pr. W. L.

Sędziowie: r. pr. A. D.

r.pr. M. W. (sprawozdawca)

Protokolant: r.pr. K. J.

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego r.pr. Ł. Ł.

w sprawie z zażalenia M. L. na postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) o umorzeniu dochodzenia z dnia 22 sierpnia 2018 r. sygn. akt. RD 129/17 dotyczącego radcy prawnego A. G..

postanowił:

I.

na podstawie art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. (t. j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1870) w zw. z art. 437 § 1 i art. 465 § 1 i 2 k.p.k. utrzymać w mocy postanowienie Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych (...) z dnia 22 sierpnia 2018 r. o umorzeniu dochodzenia w sprawie radcy prawnego A. G. - sygn. akt. RD 129 /17.

II.

na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982 r. (t. j. Dz. U. z 2017 r. poz. 1870) zryczałtowanymi kosztami postępowania w kwocie 1000 zł (słownie: jeden tysiąc złotych) obciążyć Okręgową Izbę Radców Prawnych (...).

Uzasadnienie

W dniu 26 października 2017r wpłynęła skarga p. J. L. (występującego też jako J. L.) dotycząca działalności radcy prawnego A. G.. Zdaniem skarżącego, radca prawny popełnił przewinienie dyscyplinarne, polegające na tym, że występując jako pełnomocnik procesowy Gminnego Ośrodka (...) w Z. w piśmie procesowym z dnia 9 czerwca 2017r – złożonym w postępowaniu apelacyjnym toczącym się pod sygn. akt I A Ca (...) przekroczył wolność słowa i pisma, poprzez zamieszczenie nieprawdziwych, szkalujących skarżącego twierdzeń, w tym dotyczących jego karalności. Zdaniem skarżącego informacje te zostały złożone w zażaleniu na przyznanie kosztów procesu, zatem stanowiły pozamerytoryczny atak zarówno na Fundację (...) „amicorum omnia communia” jak i ad personam na osobę fundatora (skarżącego). Poza tym, skarżący zarzucał, iż w sprawie złożonego przez skarżącego w dniu 25 czerwca 2015r do Rady Gminy Z. wezwania do usunięcia naruszenia prawa, jakie wystąpiło w uchwale Rady Gminy uznającej skargę osoby trzeciej – D. Z. na działalność wójta Gminy Z. za bezzasadną, projekt Uchwały Rady Gminy i uzasadnienia przygotował radca prawny A. G. świadczący na rzecz Gminy Z. pomoc prawną, a zastosowany przez niego fałsz intelektualny spowodował, że wniosek skarżącego uznany został za bezzasadny.

Radca prawny A. G. w toku przesłuchania w dniu 11 lipca 2018 nie przyznał się do zarzucanych mu czynów, wskazał, że nie naruszył w jakikolwiek sposób wolności pisma ani nie przedstawił nieprawdziwych informacji na temat skarżącego, tj. nie zarzucał, że skarżący jest karany, wskazywał jedynie, że redaktor naczelny czasopisma wydawanego przez będącą w sporze Fundację, a zarazem jej fundator złożył rezygnację z pełnionej funkcji po uprzednim wszczęciu postępowania przymuszającego przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Fabrycznej Wydział VI Gospodarczy KRS w związku z ujawnieniem tego fundatora w Krajowym Rejestrze Karnym jako skazanego za przestępstwo z art. 157 § 1 kk. Wskazał, że akta rejestrowe są jawne, zatem informacja o wszczęciu postępowania przymuszającego przez Sąd i jego przyczynie, stała się jawną a jej wskazanie uzasadnione było koniecznością ochrony interesów Gminnego Ośrodka (...), którego był pełnomocnikiem.

Postanowieniem z dnia 13 listopada 2017r Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wszczął dochodzenie w sprawie możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, polegającego na naruszeniu art.6 oraz art.38 ust.1,3,4,5,6 i 7 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art.64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r o radcach prawnych poprzez przekroczenie wolności słowa i pisma poprzez sformułowanie w piśmie procesowym z dnia 9.06.2017r kierowanym do Sądu Apelacyjnego (...) nieprawdziwych stwierdzeń na temat karalności skarżącego (k. 24).

Postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2018r Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego (...) (...) dochodzenie umorzył (k. 45-48). Podstawą umorzenia dochodzenia – jak wynika z treści uzasadnienia postanowienia z dnia 22 sierpnia 2018r - było stwierdzenie braku podstaw do przyjęcia, iż treść sporządzonego przez radcę prawnego A. G. pisma procesowego narusza zasady wyrażone w art. 64 w zw. z art. 11 ustawy o radcach prawnych oraz art. 38 ust. 1 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, co w oparciu o przepis art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych stanowi podstawę do umorzenia dochodzenia

Skarżący pismem z dnia 10.IX.2018r złożył odwołanie od postanowienia o umorzeniu dochodzenia, wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia. Zarzucił brak rozpoznania zarzutu opisanego w pkt II skargi tj. oceny, czy radca prawny A. G. posługując się „falszem intelektualnym” nie wprowadził organu Gminy Z. w błąd co do prawa, uniemożliwiając merytoryczne rozpatrzenie skargi na działanie organu wykonawczego Gminy Z.. Co do czynu opisanego w pkt I skargi, objętego zaskarżonym postanowieniem ograniczył się natomiast do powtórzenia dotychczasowych twierdzeń, podnosząc te same okoliczności dotyczące działania radcy prawnego co w treści zawartej w skardze. Nadto zarzucił błędne wskazanie publikatora tekstu jednolitego ustawy o radcach prawnych w pouczeniu o środkach odwoławczych, polegające na wskazaniu jako publikatora tekstu jednolitego Dz. U. z 2014r. poz. 637, podczas gdy ostatni tekst jednolity opublikowany został w Dz. U. z 2017r poz.637.

Rozpoznając odwołanie Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył, co następuje:

Odwołanie skarżącego J. L. nie jest zasadne.

Odnośnie zarzutu braku odniesienia się w zaskarżonym postanowieniu do czynności radcy prawnego polegających (jak to określa skarżący) na ”falszu intelektualnym”, to jak słusznie podniósł pełnomocnik radcy prawnego na posiedzeniu Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego w dniu 24 października 2018r (k.60-61), brak jest substratu zaskarżenia. Postanowieniem z dnia 13 listopada 2017r Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wszczął dochodzenie wyłącznie w sprawie możliwości popełnienia przewinienia dyscyplinarnego z art.6 oraz art.38 ust.1,3,4,5,6 i 7 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w zw. z art. 64 ust.1 ustawy z dnia 6 lipca 1982r o radcach prawnych (wskazując jako t.j.Dz.U.2014 poz.637), polegającego na przekroczeniu wolności słowa i pisma poprzez sformułowanie w piśmie procesowym z dnia 9.06.2017r kierowanym do Sądu Apelacyjnego (...) nieprawdziwych stwierdzeń na temat karalności skarżącego (k. 24). Postanowienie to zostało doręczone skarżącemu w dniu 24.11.2017r (potwierdzenie odbioru na k.29) i nie zostało zaskarżone, zatem jest prawomocne. Dochodzenie było wszczęte, prowadzone i w rezultacie umorzone tylko w zakresie okoliczności wskazanych w pkt I skargi. Wykroczenie w odwołaniu poza ten zakres jest więc bezpodstawne.

Odnośnie zarzut wadliwości zaskarżonego postanowienia przez to, że w pouczeniu o środkach zaskarżenia Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego wskazał wcześniejszy publikator tekstu jednolitego ustawy o radcach prawnych jest bezprzedmiotowy bo fakt ten nie wpływa ani na treść ani na zasadność postanowienia o umorzeniu dochodzenia.

W zakresie pkt. I skargi przeprowadzone przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego dochodzenie i wyciągnięte z niego wnioski, których wynikiem było umorzenie dochodzenia są prawidłowe. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny podziela w całości dokonaną przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego ocenę, że rzeczowa potrzeba wynikała z konieczności popierania przez radcę prawnego w piśmie z dnia 9 czerwca 2017r stanowiska mocodawcy i przytaczania faktów dotyczących wszczęcia przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Fabrycznej Wydział VI Gospodarczy KRS postępowania przymuszającego w związku z ujawnieniem w KRS karalności fundatora Fundacji a zarazem jej prezesa, którym był p. J. L..

Granice wolności słowa i pisma radcy prawnego wyznaczają przepisy prawa i rzeczowa potrzeba. Nadużycie przez radcę prawnego wolności słowa i pisma w rozumieniu art.11 ustawy o radcach prawnych związane jest z popełnieniem przestępstwa zniewagi lub zniesławienia, zatem czynami penalizowanymi w art. 212 § 1 i 216 § 1 k.k. Skarżący nie wykazał, aby radca prawny w postępowaniu przez sądem powszechnym podawał inne fakty, niż te które przekazał mu mocodawca lub które wynikały z ujęcia ich w KRS. Wskazywane fakty były jawne i ogólnie dostępne. Wbrew subiektywnego odczucia skarżącego ich wskazanie nie zmierzało do zniewagi, poniżenia czy deprecjonowania czy innego ataku ad personam na skarżącego, lecz było związane z postępowaniem sądowym i z wynikiem tego postępowania rzutującym na rozstrzygnięcie o kosztach. W takiej sytuacji nie można było przyjąć, aby granice wolności słowa wyznaczone przez przepisy prawa i zasady rzeczowej polemiki zostały przekroczone. Skoro nie było podstaw do przypisania radcy prawnemu popełnienia czynu stanowiącego delikt dyscyplinarny zaistniała przesłanka do umorzenia dochodzenia.

Wobec powyższego, Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że odwołanie skarżącego na postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego o umorzeniu dochodzenia jest bezpodstawne, zatem w oparciu o art. 74¹ pkt 1 ustawy o radcach prawnych z dnia 6 lipca 1982r (obecny t.j. Dz. U. 2018r poz.2115) w zw. z art. 437 § 1 k.p.k. i 465 § 1 k.p.k. utrzymał w mocy postanowienie Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego z dnia 22 sierpnia 2018r. sygn. akt R.D. 129/17.

Kosztami postępowania w zryczałtowanej kwocie 1.000,-zł obciążono Okręgową Izbę Radców Prawnych (...).

Zgodnie z art. 426 § 1 k.p.k. w zw. z art.465 § 1k.p.k. i. w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych na powyższe postanowienie nie przysługuje środek odwoławczy.